

Ο «Ορθόδοξος Άξονας» και ο «θρησκευτικός πόλεμος» του Χριστόδουλου

Ένας από τους πιο μαχητικούς εισηγητές του «Ορθόδοξου Άξονα» στα Βαλκάνια, την περίοδο του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία, ήταν ο Χριστόδουλος. Ο φονταμενταλιστής έκανε μάλιστα λόγο για «ιερό και θρησκευτικό πόλεμο» μεταξύ Βοσνίων μουσουλμάνων και ορθόδοξων Σέρβων που μάχονταν «με τον σταυρό στο ένα χέρι και το όπλο στο άλλο». Τα επιχειρήματά του, όπως και των ομοϊδεατών του, ήταν ότι ο «Ορθόδοξος Άξονας» αποτελεί αναγκαιότητα διότι το Βατικανό και η Δύση στην προσπάθειά τους να πολεμήσουν την Ορθοδοξία όχι μόνον ανέχονταν το «ισλαμικό τόξο», που τάχα είχε ήδη δημιουργηθεί και πίσω από το οποίο βρισκόταν η Τουρκία –«βάσιμες οι θεωρίες για το μουσουλμανικό τόξο», δήλωσε ο τότε υπουργός Εξωτερικών Α. Σαμαράς στις 21.7.1991–, αλλά οι εντός εισαγωγικών «χριστιανοί» της Δύσης λειτουργούσαν και ως προστάτες –άκουσον, άκουσον!– των μουσουλμάνων της Βοσνίας. Επίσης «προκλητικά» προστάτευαν το «θνησιγενές κρατίδιο» με το «κλοπιμαίο όνομα» (FYROM), ενώ η εθνικά αποδεκτή λύση ήταν μία: «σύνορα κοινά με τη Σερβία» ή, όπως έγραφε ο Χριστόδουλος, «η γεωγραφική ενότητα Σερβίας και Ελλάδος», πράγμα που φυσικά σήμαινε την «έντιμη» μοιρασιά της Μακεδονίας του Γκλιγκόρωφ μεταξύ Ελλάδας και Σερβίας. Ο νυν μαρμαρωμένος Σαμαράς βρισκόταν στο απόγειο της δόξας του και η «λαβίδα Σαμαρά»¹ ήταν το μυστικό σχέδιο που όχι μόνο θα στραγγάλιζε τον «νάνο των Σκοπίων», το «αναιδές κρατίδιο» σε συνεργασία με την ομόδοξη Σερβία αλλά και θα μεγάλωνε εδαφικώς την Ελλάδα· σημερινοί σύμβουλοι του Αρχιεπισκόπου στην «Επιτροπή Εθνικών Θεμάτων» διακινούσαν σενάρια διαμελισμού τής τότε πΓΔΜ, ιεράρχες πρωτοστατούσαν στα συλλαλητήρια και ασκούσαν εξωτερική πολιτική, ο διεθνώς καταζητούμενος πλέον Κάρατζιτς επισκεπτόταν την Αθήνα με τιμές αρχηγού κράτους, ο διαβόητος εκδοροσφαγέας Αρκάν ήταν σύμβολο της ηρωικά μαχόμενης «ορθοδοξίας» (εδήλωνε: «Αρχηγός μου είναι ο πατριάρχης Παύλος»),

1. Δείτε σχετικά με το εγκληματικό αυτό σχέδιο το βιβλίο του Αλ. Τάρκα, με πρόλογο Α. Σαμαρά, *Αθήνα-Σκόπια. Πίσω από τις κλειστές πόρτες*, εκδ. Λαβύρινθος, Αθήνα 1995, τόμ. Α', σσ. 24-37, 60, 88-91 και 135-148.

Έλληνες εθελοντές πήγαιναν να πολεμήσουν στο πλευρό των ομόδοξων σφαγέων², ο Μιλόσεβιτς πρότεινε στον Σαμαρά σχέδιο διαμελισμού του «κρατιδίου» αλλά –φευ!– ο Κ. Μητσοτάκης το απέρριψε... Ήταν η εποχή που αρχής γενομένης με το «Μακεδονικό» η εθνικιστική παράνοια³ προσέλαβε διαστάσεις πλημμυρίδας (και μονιμότητας), συνενώνοντας δυνάμεις από όλο το πολιτικό φάσμα, εγκαινιάζοντας πρωτόγνωρους δεσμούς και συγκροτώντας ένα αρραγές «φαιοκόκκινο μέτωπο», το οποίο θα πρωτοστατούσε φωνασκώντας έκτοτε σε όλες τις κρίσεις⁴. Οι «υγιώς σκεπτόμενες» εθνικές δυνάμεις είχαν εκπονήσει ήδη σχέδια τα οποία κινδύνευαν να ματαιωθούν εξαιτίας της «ατολμίας» της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας και της υπό τον Σεραφείμ εκκλησια-

2. Οι κατά Χριστόδουλον «ελληνόψυχοι» του Στόχου οργάνωναν αποστολές ελληνορθόδοξων εθελοντών. Ενδεικτικά παραθέτομε μια επιστολή ενός εξ αυτών που δημοσιεύθηκε στον Στόχο της 7.5.1997:

«ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΑΠΟ ΒΟΣΝΙΑ ΠΗΓΑΝ ΖΑΪΡ

Οι Έλληνες που από τον πόλεμο της Βοσνίας –όπου πολέμησαν ως εθελοντές– πήγαν στο Ζαΐρ και προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, είναι απλοί τυχοδιώκτες και δεν έχουν σχέση με τον πατριωτισμό. Στον πόλεμο της Βοσνίας μάς είχαν προκαλέσει πολλά προβλήματα και δεν τολμούσαν να έρθουν στην Ελλάδα απ' όπου είχαν φύγει διωκόμενοι για πολλά εγκλήματα του ποινικού δικαίου. Δεν έχουν καμιά σχέση με τους πραγματικούς αγωνιστές που πήγαμε να βοηθήσουμε μια ομόθησκη χώρα.

Εθελοντής Βοσνίας Ομάδας “Στόχου”».

3. «Πρέπει να καταλάβουμε ότι ζούμε σε κατάσταση πραγματικού πολέμου» διεκήρυττε ο οξυδερκής ομοϊδεάτης του Χριστόδουλου Χρ. Γιανναράς (Καθημερινή, 20.3.1993).

4. Ο Στ. Παπαθεμελής έγραφε ότι γεννιέται μια άλλη Ελλάδα, διεκδικητική, και πράγματι είχε δίκιο ως προς τη γέννηση τουλάχιστον του φαιοκόκκινου μετώπου. Ο εθνικισμός ήταν το στοιχείο που γεφύρωσε και τελικά ένωσε ανθρώπους από τους πιο ετερόκλητους πολιτικούς χώρους. Οι «εθνικές δυνάμεις», σύμφωνα με τον Παπαθεμελή, επεδίωκαν «καθαρές» λύσεις: «Αν οι Σκοπιάνοί επιμένουν σε “Μακεδονία” καλό είναι να γνωρίζουν ότι τα θεωρήματα λειτούργούν και αντίστροφα. Και ναι μεν για την Ελλάδα τού “δεν διεκδικούμε τίποτε” είναι αδιανόητη η αντιστροφή, αλλά γεννιέται τώρα η άλλη Ελλάδα, αντεπιθετική και διεκδικητική». Επειδή δε πουθενά στον κόσμο «η διπλωματία μόνη ουδέποτε έλυσε ένα πρόβλημα», διεκήρυττε την «ανάγκη άμεσων, επιδέξιων, δυναμικών χειρισμών στρατιωτικής πίεσης», επικαλούμενος και τα άρθρα του Χρύσανθου Λαζαρίδη στον Οικονομικό Ταχυδρόμο και την Αυγή, με τα οποία ζητούσε δυναμική επίλυση του ζητήματος μη αποκλεισμένων των στρατιωτικών μέσων (Το Βήμα, 2.2.1992).

Πάνω: Ο Χριστόδουλος σε θερμή χειραψία με τον... «ναζί» πρόεδρο Κλίντον του οποίου «τα χέρια στάζουν αίμα». Στο μέσον ο τότε πρόεδρος της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλος.

Δίπλα: Ο Σερβορθόδοξος εκδόροσφαγέας Αρχάκ ο οποίος πρώτα έπαιρνε την ευλογία του ορθόδοξου Πατριάρχη και μετά σκότωνε «απίστους» μουσουλμάνους προς δόξαν της ορθοδοξίας. «Υιοθετημένος» από τους ομοϊδεάτες του Χριστόδουλου οι οποίοι καμάρωναν: «Φόβος και τρόμος για τους βάρβαρους ο Αρχάκ – με τον οποίον ο “Στόχος” βρίσκεται σε “επαφή” ...».

στικής. Με ολοσέλιδο άρθρο του στο *Βήμα* (2.5.1993) ο Χριστόδουλος, με τίτλο «Οι χαμένες ευκαιρίες για έναν “ορθόδοξο άξονα” στα Βαλκάνια», ήταν από τους βασικούς και μαχητικούς εισηγητές της ακραίας εθνικιστικής και φονταμενταλιστικής πολιτικής. Και παρά την απόρριψή της από την επίσημη ηγεσία αυτός επέμενε στην υλοποίησή της με «ιδιωτικές προσπάθειες»! Χρειάζονταν «άνθρωποι αποφασισμένοι να ασκήσουν πολιτική ερήμην των πολιτικών»⁵, έγραφε ο έτερος πνευματικός φάρος. «Σήμερα ο κόσμος χρειάζεται νέους ιεραποστόλους, νέους πολιτικούς, νέους ηγέτες, νέους επαναστάτες, χωρίς τα βάρη του παρελθόντος» διεκήρυττε ο Χριστόδουλος⁶. Οι νέοι ηγέτες ήταν ο Χριστόδουλος, ο Σαμαράς, ο Παπαθεμελής, ο Γιανναράς και άλλοι «εθνικώς σκεπτόμενοι». Κολακεύοντας δε τα ταπεινότερα ορμέμφυτα ο Χριστόδουλος ισχυριζόταν ότι απ’ όλη την Ευρώπη, απ’ όλο τον κόσμο, μόνο οι Έλληνες ε γνώριζαν την αλήθεια και είχαν δίκιο: «εμείς οι Έλληνες, μοναδικοί από τις χώρες της ΕΟΚ που εγνωρίζαμε την αλήθεια και κατανοούσαμε τις πτυχές του σατανικού σχεδίου» του Βατικανού, της Δύσης και του Ισλάμ. Παραθέτομε εκτενή αποσπάσματα από το εν λόγω άρθρο του στο *Βήμα* στις 2.5.1993:

«Όσο περνά ο καιρός τόσο γίνεται επιτακτικότερη η ανάγκη συσπείρωσης και συνεννόησης των ορθοδόξων και από κοινού δραστηριοποίησής των για την προάσπιση των **βαλλομένων από το Βατικανό’ και από τη Δύση** συμφερόντων των. Ο κόσμος παρακολουθεί με έκδηλη ανησυχία την επιδίωξη των δυτικών δυνάμεων να οδηγήσουν σε συρρίκνωση την ορθόδοξη Σερβία, εναντίον της οποίας έχουν επιβάλει αποκλεισμό, επ’

5. Χρ. Γιανναράς, *Καθημερινή*, 22.12.1993. Και το παραλήρημα κατέληγε: «Αν υπάρχουν Έλληνες που συνειδητοποιούν ότι βρισκόμαστε, κυριολεκτικά, στην έσχατη ώρα. Πρέπει να πεισθούν, πως είναι όρος και προϋπόθεση σωτηρίας να μην περιμένουν τίποτα από τους ανυπόληπτους πια ελλαδίτες πολιτικούς, τίποτα από το ανίκανο κράτος μας. Η ώρα είναι ανάλογη με τις ζοφερότερες στιγμές της μακραίωνης δουλείας του Γένους μας. Χρειαζόμαστε καινούργιες “φιλικές εταιρείες”, καινούργια “κρυφά σχολεία”».

6. Χριστόδουλος, «Η κρίσιμη ώρα της Ορθοδοξίας» (*Το Βήμα*, 3.1.1993).

7. Ο Χριστόδουλος και οι ομοϊδέατες του ασκούσαν αντιδυτική προπαγάνδα με διάφορα ψεύδη, επιμένοντας ότι πίσω απ’ όλα τα σκοτεινά σχέδια βρίσκεται το Βατικανό, παρά το γεγονός ότι ο πάπας Ιωάννης Παύλος Β΄ στη μοναδική συνέντευξή του στον ελληνικό Τύπο είχε διατυπώσει την άποψη: «*Η Μακεδονία είναι ελληνική, πατριδα του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου, του Μεθοδίου και του Κυρίλλου. Το Βατικανό καταδικάζει οποιαδήποτε πλαστογραφηση της Ιστορίας της*» (*Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 21.6.1992).

ωφελεία των μουσουλμάνων της Βοσνίας, αδιαφορώντας για την προωθούμενη σταθεροποίηση του **ισλαμικού τόξου** στην περιοχή, του οποίου πάτρων και φρουρός επιδιώκει να αναγορευθεί η Τουρκία. Η ανησυχία δε αυτή μεταβάλλεται σε αγωνία, αν σκεφθεί κανείς ότι, με την πάροδο του χρόνου, χάνονται ανεπιστρεπτί οι μοναδικές τωρινές ευκαιρίες μιας παρέμβασης των ορθοδόξων και ματαιώνεται οριστικά **το σχέδιο δυναμικής παρουσίας μας** στην περιοχή. [] Και είναι γνωστό ότι σε κάθε ευκαιρία το Βατικανό επωφελείται των ευκαιριών να ενθαρρύνει τη λήψη μέτρων κατά των Σέρβων». Διότι «**είναι φυσικό να φοβάται το Βατικανό τους Έλληνες και τους Σέρβους, που ως δυναμικοί ορθόδοξοι λαοί θα μπορούσαν να πρωτοστατήσουν στη δημιουργία ενός τέτοιου άξονα**». Και δεν ενδιαφέρονται για τη συγκρότηση του «ορθόδοξου άξονα» μόνον οι θρησκευτικές ηγεσίες των ορθοδόξων, σύμφωνα με τον Χριστόδουλο, αλλά και οι πολιτικές ηγεσίες: «**Αλλά και ο Σέρβος ηγέτης Μιλόσεβιτς είχε προτείνει στον κ. Μητσοτάκη τη δημιουργία ομοσπονδίας μεταξύ των δύο κρατών, Σερβίας και Ελλάδος, που όμως απέρριψε ασυζητητί η Ελλάδα**. Ήδη ο ηγέτης των Σέρβων της Βοσνίας **Ράντοβαν Κάρατζιτς**, κινούμενος ουσιαστικά στα αχνάρια της παλαιότερης πρότασης Μιλόσεβιτς, **μίλησε πρόσφατα για τη δημιουργία μιας άτυπης ένωσης των ορθοδόξων**. Και δικαιολογώντας την πρότασή του **είπε και τα εξής χαρακτηριστικά: “Ανάμεσα στους Σέρβους και τους Έλληνες έχει μπει μια φεύτικη εθνότητα, οι αποκαλούμενοι ‘Μακεδόνες’**. Μεγάλες δυνάμεις δεν συμπαθούν ούτε τους Σέρβους ούτε τους Έλληνες. Γι’ αυτό δεν θέλουν κοινά σύνορα Ελλάδος και Σερβίας. Είναι έτοιμοι να κάνουν τα πάντα στα Σκόπια για να μην επιτρέψουν να επιβιώσει η Ορθοδοξία και να επεκταθή η καθολική και η μουσουλμανική θρησκεία. [] Ο ισλαμισμός επεκτείνεται και τα ορθόδοξα κράτη πρέπει να αντιδράσουν. Οι ισλαμικές χώρες έχουν μια μεγάλη διεθνή επιρροή. Για ποιον λόγο να μην έχουν κάτι τέτοιο και οι ορθόδοξες χώρες; Νομίζω πως **αρχικά η Σερβία, η Ελλάδα και Ρωσία** πρέπει να ξεκινήσουν μέσα στην εφετεινή χρονιά τις προσπάθειες για μια τέτοια σύγκλιση των ορθοδόξων χωρών”»». Το σχέδιο των Μιλόσεβιτς και Κάρατζιτς το βελτίωσε ο Χριστόδουλος, ισχυριζόμενος πως αφού και η Βουλγαρία που έχει ισχυρή ισλαμική μειονότητα αρχίζει να καταλαβαίνει το πρόβλημα θα επιδιώξει να συμμετάσχει στον ορθόδοξο άξονα, ενώ θα μπορούσε «να προστεθή σε όλα αυτά και η ορθόδοξη μειονότητα της Αλβανίας» υπό την καθοδήγηση του αρχιεπισκόπου Αναστασίου! «**Η επιδίωξη αυτή ενισχύεται από τις ενδείξεις που υπάρχουν ότι οι μουσουλμάνοι της Βουλγαρίας και της Ελλάδος, διαβιούντες εκατέρωθεν των συνόρων, πρόκειται να κινηθούν, υπό την καθοδήγηση**

της Αγκύρας, για τη δημιουργία ανεξάρτητου μουσουλμανικού κράτους», το οποίο είναι όνειρο που «εμπνέει την Τουρκία, που με κάθε τρόπο προωθεί τα επεκτατικά της σχέδια εις βάρος των χριστιανικών πληθυσμών». Έτσι «αυτή την ώρα ο κοινός κίνδυνος κάνει τη Βουλγαρία και την Ελλάδα να πλησιάζουν αλλήλας και να τονίζουν τα κοινά σημεία που τις ενώνουν ενώπιον του κοινού εχθρού». Και αφού ο Χριστόδουλος προβάλλει τον ισχυρισμό ότι «στόχος της Τουρκίας είναι ο εξισλαμισμός της Ευρώπης», κατηγορεί την Εκκλησία της Ελλάδος για αδράνεια, ότι «περιορίζεται και αυτή σε δηλώσεις άλλοτε μεν κατά της ιμπεριαλιστικής πολιτικής του Βατικανού και άλλοτε υπέρ των δεινοπαθόντων Σέρβων». Εφόσον μάλιστα ο «ιδεώδης συντονιστής μιας τέτοιας κίνησης», το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αδυνατεί να ηγηθεί μιας τέτοιας προσπάθειας, δεδομένου ότι «είναι γνωστό πως η δημιουργία του ορθόδοξου άξονα αποτελεί τον αντίποδα του ισλαμικού τόξου που πατρωνάει η Τουρκία», ο Χριστόδουλος εισηγείται να αναλάβουμε – τώρα! – πρωτοβουλία και δράση. Και αυτός «ο ορθόδοξος άξονας, που θα περνάει από τις Εκκλησίες και θα επηρεάζει και τις κυβερνήσεις, θα αποτελεί δύναμη κρούσεως τόσο στο πολεμικό επίπεδο όσο και στο διπλωματικό». Ωστόσο, «τώρα παίζεται στην περιοχή μας μια διεθνής τραγωδία και εμείς εξακολουθούμε να είμαστε οι φρόνιμοι της Ευρώπης καθ' ην στιγμήν δεχόμεθα χτυπήματα τύπου Γένσεν και Ντε Μικέλιν από την Κοινότητα. Κανείς δεν μας υπολογίζει τους Έλληνες ούτε θέλει να συνενώσουμε με τους Σέρβους τις δυνάμεις μας γιατί τότε θα αποκαλυφθούν πολλών καρδιών διαλογισμοί. Συμφέρει τους δήθεν φίλους μας να είμαστε απομονωμένοι, γι' αυτό και όλος αυτός ο θόρυβος υποστήριξης της αδιαλλαξίας του Γκλιγκόρφ. Πρέπει κατ' αυτούς πάση θυσία να αποφευχθή η γεωγραφική ενότητα Σερβίας και Ελλάδος για να αποκλεισθή η πολιτική, θρησκευτική και πολιτιστική μας συνεργασία. Αν ζούσε σήμερα ο Ελ. Βενιζέλος θα έκανε ό,τι και το 1916». Ο Ελευθέριος Βενιζέλος σχημάτισε τότε την Κυβέρνηση Εθνικής Αμύνης στη Θεσσαλονίκη και τασσόμενος αποφασιστικά στο πλευρό της Entente κήρυξε πόλεμο εναντίον της Γερμανίας και της Βουλγαρίας – και η Εκκλησία, το 1916, τον αναθεμάτισε. Ο Χριστόδουλος δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ, δεν είχε αντίρρηση να μπούμε στον πόλεμο στο πλευρό των «συμμάχων μας» Σέρβων πυροδοτώντας Βαλκανικό πόλεμο! Και ακάθεκτος ο ελληνορθόδοξος στρατηλάτης συνέχιζε: «Χρειαζόμαστε άφοβους και γενναίους άνδρες στην πολιτική και την Εκκλησία για να συλλάβουν σε όλη την έκτασή του το πρόβλημα και να δράσουν αμέσως και χωρίς χρονοτριβή. [] Ο κάθετος άξονας της βαλκανικής Ορθοδοξίας πρέπει να γίνει αμέσως πραγματικότητα. Σέρ-

βοι, Ρώσοι, Ρουμάνοι, Έλληνες και Βούλγαροι μπορούμε υπό προϋποθέσεις να συνεννοηθούμε, εκμεταλλευόμενοι και τις συγκυρίες. Η Εκκλησία της Ελλάδος μπορεί ακόμη να διαδραματίσει έναν καθοριστικό ρόλο. Σε λίγο και αυτή η ευκαιρία θα έχη χαθή».

Απάντηση σ' αυτές τις εμπρηστικές κορόνες του Χριστόδουλου, αποδεικνύοντας ότι είναι αδύνατη η δημιουργία του «ορθόδοξου τόξου», έδωσε ο εκπρόσωπος Τύπου του αρχιεπισκόπου Σεραφεΐμ, τότε Δωδώνης Χρυσόστομος, νυν Ζακύνθου. Αφού τον επέκρινε διότι «του έγινε συνήθεια η επικοινωνία διά των εφημερίδων», τόνισε ότι δεν υπάρχουν στη Βαλκανική ορθόδοξες Εκκλησίες και πολιτικές ηγεσίες πλην του Μιλόσεβιτς που να συμμερίζονται την ανάγκη δημιουργίας «ορθόδοξου τόξου» (Το Βήμα, 16.5.1993). Αλλά ο Χριστόδουλος επανήλθε δριμύτερος με το άρθρο του «Ο Άξονας της Ορθοδοξίας επιταγή των καιρών» στις 27.6.1993: «**Η ιδέα του Άξονα ξεκίνησε, ως γνωστόν, από την Ελλάδα και έφθασε να διαμορφωθεί στην πρόταση δημιουργίας Ορθοδόξου Κοινοπολιτείας**». Η υλοποίησή της είναι επιβεβλημένη από τα πράγματα: «**Τυπικό παράδειγμα το σερβικό ζήτημα, δηλαδή ο πόλεμος στη Βοσνία μεταξύ μουσουλμάνων και Σέρβων, που, ενώ ουσιαστικά έχει όλα τα γνωρίσματα ενός ιερού και θρησκευτικού πολέμου, εν τούτοις ο χριστιανικός κόσμος φαίνεται να αγνοεί τη διάσταση αυτή, συστρατευόμενος εναντίον των χριστιανών Σέρβων. [] Σήμερα όμως οι ορθόδοξοι Σέρβοι μένουν με το παράπονο ότι είναι τα θύματα του γερμανικού ιμπεριαλισμού και του παπικού επεκτατισμού, που βλέπουν τον συμπαγή ορθόδοξο όγκο της χώρας των να στέκεται εμπόδιο στα σχέδιά των. [] Στη Βοσνία οι Σέρβοι μάχονται υπέρ βωμών και εστιών, με τον σταυρό στο ένα χέρι και το όπλο στο άλλο. [] Βλέπουν τους “χριστιανούς” της Δύσεως να ρίπτουν αλεξίπτωτα με εφόδια στους μουσουλμάνους και ανακαλύπτουν ότι πολλά από τα “εφόδια” είναι πολεμοφόδια**». Και παρ' όλα αυτά μερικοί στην Ελλάδα «έσπευσαν να αποκλείσουν το ενδεχόμενο του Άξονα, που όμως είναι ιστορική αναγκαιότητα και επιταγή. Ωστόσο οι σώφρονες (!) εργάζονται και ο Άξονας σιγά-σιγά διαμορφώνεται με άλλη μορφή και σε τελείως διαφορετική βάση. Στην Ελλάδα σήμερα υπάρχουν ιδιωτικές προσπάθειες που προωθούν την ιδέα συσπείρωσης των ορθοδόξων λαών και προβολής των δικαιών των διεθνώς».

Ενώ όλη η οφύλιος ενημερωνόταν για την εθνοκάθαρση που επιχειρούσαν οι ομόδοξοι Σέρβοι, ο Χριστόδουλος επέμενε να τους παρουσιάζει ως θύματα «σατανικού σχεδίου» του Βατικανού και της Δύσης γενικότερα που έβαλλαν κατά της Ορθοδοξίας. Το άρθρο του, με τίτλο «Τα πυρά κατά της Ορθοδοξίας» (Το Βήμα, 7.11.1993),

παρουσιάζει τους «αδελφούς μας» Σέρβους να δικαιώνονται:

«Μέχρι πρότινος ο κόσμος όλος εμάθαινε από τα μέσα μαζικής ενημερώσεως ότι οι Σέρβοι ήταν υπεύθυνοι για όλα τα δεινά του πολέμου στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και αλλού στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Για όλα αυτά και μόνον αυτοί έφταιγαν. Οι άλλοι εμπόλεμοι ήταν αθώες περιστερές, θύματα των πολεμοχαρών Σέρβων! Οι Σέρβοι ένοχοι για σφαγές αμάχων, για βιασμούς γυναικών, για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για εγκλήματα πολέμου. Κανείς δεν μιλούσε για τα εγκλήματα των Κροατών ή των Μουσουλμάνων. Γι' αυτούς έπρεπε να περάσει η ιδέα ότι είναι αθώα θύματα γενοκτονίας. Λες και σ' ένα τέτοιου είδους πόλεμο μπορεί μόνο η μία πλευρά να αδικεί και η άλλη να προσεύχεται. Έτσι όμως η Δύση απεφάσισε το εμπάργκο κατά της Σερβίας και έτσι εδυσφήμησε την ορθόδοξη αυτή χώρα, προκειμένου να περάσει πιο εύκολα τα καταστρεπτικά γι' αυτήν σχέδιά της. **Εις μάτην διεμαρτύροντο οι Σέρβοι, το ίδιο και εμείς οι Έλληνες, μοναδικοί από τις χώρες της ΕΟΚ που εγνωρίζαμε την αλήθεια και κατανοούσαμε τις πτυχές του σατανικού σχεδίου που ήθελε τον εξοστρακισμό των ορθοδόξων προς χάριν των ρωμαιοκαθολικών, ακόμη και των μουσουλμάνων. Τέτοια μήνις, τέτοιο μίσος, τέτοια κατακραυγή σε βάρος των δύσμοιρων λαών της Ορθοδοξίας!**». Και καλά οι κακόβουλοι δυτικοί δημοσιογράφοι, αυτοί έπαιρναν γραμμή από το Βατικανό και συκοφαντούσαν τους δύσμοιρους Σέρβους. Υπήρχαν όμως και οι «γραικύλοι» οι οποίοι προσπαθούσαν, ματαιώς βέβαια, να κλονίσουν τις ακλόνητες πεποιθήσεις των Ελληνορθοδόξων και να υπονομεύσουν το «ορθόδοξο τόξο»: «Το λυπηρό βέβαια είναι ότι την άποψη αυτή υιοθέτησαν και **μερικοί Έλληνες δημοσιογράφοι, οι οποίοι έγιναν θεληματικά ή αθέλητα όργανα της αντορθόδοξου εκστρατείας που εμαίνετο προ μηνών σε όλη την Ευρώπη**». Όμως στον ευλογημένο λαό αυτά δεν έχουν πέραση. Οι Σέρβοι απόστολοι έφεραν τα καλά νέα, κι έτσι δεν είχαμε κανένα λόγο να πιστεύουμε τους Δυτικούς και τα εγχώρια όργανά τους:

«Αλλά ο καλός Θεός δεν άφησε την αδικία να διαρκέσει. Δεν άργησαν δηλαδή οι καλής θελήσεως άνθρωποι να αντιληφθούν την αλήθεια και να ανακρούσουν πρύμναν. [] Όπως ακριβώς το έλεγαν από καιρό οι επισκεπτόμενοι και τη χώρα μας Σέρβοι Ιεράρχες, που σε δημόσιες δηλώσεις των, χωρίς να αποκλείουν πράξεις απάνθρωπες από την πλευρά των Σέρβων στρατιωτών, επέμεναν στην αλήθεια ότι στις περισσότερες των περιπτώσεων οι Σέρβοι προκαλούμενοι ή και αμυνόμενοι προέβαιναν σε αντίποινα εναντίον Μουσουλμάνων και Κροατών που πρώτοι είχαν επιχειρήσει σφαγές αμάχων Σέρβων και άλλες ωμότητες όπως πυρπολήσεις

ναών και χωριών, δολοφονίες προκρίτων, παιδιών και ασθενών κ.ά.».

Μετά και από αυτό το χαρμόσυνο άγγελο, ο Χριστόδουλος θέτει το αμείλικτο ερώτημα: **«Η Δύση όμως γιατί συνεχίζει να προτιμά να μάχεται την εμπερίστατη Ορθοδοξία, με μέσα ανέντιμα και αναξιοπρεπή, όταν τα γεγονότα που ακολουθούν την διαφεύδουν και την εκθέτουν; Δεν υπολογίζει τις συνέπειες της άφρονος αυτής πολιτικής της και τον κίνδυνο που ενσαρκώνουν, για την εσωτερική της συνοχή, οι φανατικοί ισλαμιστές; Τουλάχιστον δεν πιστεύει στο δίκαιο, στην ηθική, στην αλήθεια;».**

Μέχρι να ανακαλύψει ότι πίσω από όλα κρύβεται το «σατανικό σχέδιο» της Δύσης για συρρίκνωση της Ορθοδοξίας, και να φθάσει στην πρόταση συγκρότησης «ορθόδοξου τόξου» είχε δημοσιεύσει και άλλα φληναφήματα για την εμπερίστατη ορθοδοξία, όπως «Μουσουλμανικό “παραπέτασμα” στη Βαλκανική» (Το Βήμα, 9.2.1992) και «Το ηφαίστειο του ισλαμισμού. Η λάβα που “καίει” τα Βαλκάνια» (Το Βήμα, 22.11.1992). Στο πρώτο μιλούσε για την «τρέλλα του μεγαλείου που έχει προσβάλει καιρία τον τουρκικό ιμπεριαλισμό», ο οποίος έχει «ηγεμονικά σχέδια που συμβαδίζουν με το ισλαμικό μίσος εναντίον της χριστιανωσύνης και ιδιαίτερα της Ορθοδοξίας», διατεινόταν ότι ο κύριος σκοπός της Τουρκίας είναι ο εξισλαμισμός της Ευρώπης και πως φιλοδοξεί να αντικαταστήσει το λεγόμενο «σιδηρούν παραπέτασμα» με το «μουσουλμανικό παραπέτασμα» στα Βαλκάνια, έχοντας «στόχο του την Ορθοδοξία και αποβλέπει στην εξυπηρέτηση της Μεγάλης εθνικής ιδέας των Τούρκων, που δεν κρύβουν ότι θέλουν και τη Δυτική Θράκη». Κατόπιν όλων αυτών προέχει η άμεση σύσφιγξη των ορθοδόξων της Βαλκανικής για τη δημιουργία «ορθοδόξου μετώπου». Με το δεύτερο άρθρο «θεμελιώνει» την ύπαρξη του «ισλαμικού τόξου» ώστε να προβάλει ως φυσική και αναγκαία αντίδραση τη συγκρότηση ενός αντίπαλου «ορθοδόξου». Ιδού τι επιχειρήματα χρησιμοποιούσε: «Πρωωθείται στα Βαλκάνια η παγίωση του λεγομένου “ισλαμικού τόξου” που διαπερνά κατά μήκος των βορείων συνόρων μας και καταλήγει στη Βοσνία. Ήδη η Αλβανία ισλαμοποιείται καθώς το 70% του πληθυσμού της είναι μουσουλμάνοι. Ο μιάμις των Τιράνων Χάφεζ Κουλούκου δήλωσε πρόσφατα: “Πορευόμαστε προς την Ευρώπη με την ισλαμική μας συνείδηση”». Στην πΓΔΜ και στη Βουλγαρία οι μουσουλμάνοι αποτελούν αξιόλογη πολιτική δύναμη, ενώ «στη δική μας Δυτ. Θράκη επιδιώκεται να ενεργοποιηθεί ως θύλακος διεκδίκησης δικαιώματος αυτονομίας η μουσουλμανική μειονότητα που κατοικεί εκεί»· στο Κόσοβο, που για τους Σέρβους «αποτελεί ό,τι για μας τους Έλληνες η Κωνσταντινούπολη», οι μουσουλμάνοι εξεγείρονται· άρα ο Χριστόδουλος απέδειξε την ύπαρξη

«ισλαμικού τόξου». Και η Δύση; «Χωρίς υπερβολή θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι έναντι της εφησυχάζουσας Δύσεως, που επαναπαύεται στις απολαύσεις των εφήμερων ηδονών του τεχνολογικού της πολιτισμού, ο μωαμεθανισμός επιτίθεται σε όλα τα μέτωπα και ιδίως στα Βαλκάνια». Μετά από όλη αυτή την αυθαίρετη κατασκευή, το συμπέρασμα ήταν ότι «θα πρέπει να εξετάσει κανείς τη δυνατότητα δημιουργίας ενός αντίστοιχου προς το ισλαμικό ορθοδόξου τόξου». Με άλλο δημοσίευμά του («Οι Χριστιανικές μειονότητες στο στόχαστρο του Ισλαμισμού. Οι μεθοδεύσεις του Βατικανού», *Το Βήμα*, 18.10.1992) αποκάλυπτε ότι «είναι οπωσδήποτε θλιβερό να διαπιστώνει κανείς ότι ο **δάκτυλος του Βατικανού** βρίσκεται πολύ συχνά πίσω από μεθοδεύσεις εναντίον των ορθοδόξων». Και απεκάλυπτε την ανίερη δήθεν συμμαχία της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας με το Ισλάμ: «**Στον ορίζοντα ο ισλαμισμός προβάλλει απειλητικός και πανίσχυρος. Και αντί να δημιουργηθεί αμέσως μια χριστιανική Συμμαχία που θα αναχαιτίσει τον ορμητικό χείμαρρο, η Ρώμη συμμαχεί μαζί του για να καταπνίξει, αν μπορέσει, την πάσχουσα Ορθοδοξία**».

Τον Ιανουάριο του 1997, μιλώντας στους εκπαιδευτικούς του Βόλου, ανέπτυξε με βάση κάποιες επιφυλλίδες του Γιανναρά, στον οποίο και παρέπεμπε, ένα αντιδυτικό παραλήρημα εναντίον των καθολικών και προτεσταντών Δυτικών: «Αυτοί δεν είναι που σήμερα επιβάλλουν τη “νέα τάξη πραγμάτων” στα Βαλκάνια, αδιαφορούντες για την τύχη των λαών, τους οποίους αιματοκυλούν, για να κόπτονται ύστερα υποκριτικά υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της τιμωρίας των εγκληματιών πολέμου; **Ποιοι μεγαλύτεροι εγκληματίες πολέμου υπάρχουν από τους σημερινούς Γερμανούς και Άγγλους και Αμερικανούς που από κοινού διαμέλισαν τα Βαλκάνια και έθρεψαν τους εμφύλιους πολέμους μέχρις ότου προωθήσουν τα πολιτικά των σχέδια;**» (29.1.1997).

Ο «Αδόλφος» Κλίντον στο «έργο του Διαβόλου»

Οι βομβαρδισμοί του NATO εναντίον των «αδελφών και ομοδόξων» Σέρβων τον Μάρτιο του 1999 δημιούργησαν παροξυσμό στους ελληνοορθόδοξους και τον «εθνάρχη» τους. Ο «ορθόδοξος άξονας» δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, πραγματοποιήθηκε όμως ο «ελληνοσερβικός άξονας». Η ταύτιση με τους Σέρβους ήταν τυφλή και πλήρης, όπως εν πολλοίς και η ταύτιση με το καθεστώς Μιλόσεβιτς. Σύμφωνα με τον Χριστόδουλο, οι «κατ’ όνομα χριστιανοί» της Δύσης, οι «**σατανάδες, αντίχριστοι, δαίμονες**», υπακούοντας στα κελεύσματα των ΗΠΑ που συγκρίνονται μόνο με τη ναζιστική Γερμανία, με πρόεδρο τον «υπέρποντα φασίστα» Κλίντον,

βομβάρδισαν τους «αδελφούς μας» καταπατώντας το διεθνές δίκαιο για να επιβάλουν τη «Νέα Τάξη», όμοια με αυτή «που ήθελε να επιβάλει η προπολεμική Γερμανία του Χίτλερ» (18.3.1999). Σε τι διαφέρει άραγε το υβρεολόγιο του Αγιατολάχ Αθηνών από εκείνο των ομολόγων του στο Ιράν («η Αμερική είναι ο Διάβολος»); Ο Χριστόδουλος εξέφραζε «την οργή και την απαξίωση του ελληνικού λαού για τη διεθνή αδικία που διαπράττεται σε βάρος των ομοθρήσκων Σέρβων αδελφών. [] Η ανθρωπότητα στα Βαλκάνια πληρώνει το τίμημα της αποστασίας τών μόνο κατ' όνομα χριστιανών, που διαπράττουν εγκλήματα στο όνομα της δημοκρατίας και της ανθρωπότητας». Όμως, «ο ελληνικός λαός δείχνει τα βαθύτατα συναισθήματα οργής και απαξίωσης για την αδικία που συντελείται σήμερα απέναντι στον λαό της Σερβίας». Αυτός ο υπέροχος ελληνικός λαός παρουσιάζεται σήμερα «ισάξιος με την αποστολή του στην ανθρωπότητα» (27.3.1999). Οι «χριστιανικές δυνάμεις της Δύσεως [] έχουν μίσος εναντίον των ορθοδόξων. Γιατί ακούνε ορθόδοξο και σγκώνεται η τρίχα τους. Γιατί εμείς οι ορθόδοξοι δεν είμαστε εύκολοι εις το να υποτασώμεθα σε ξένες θελήσεις» (28.3.1999).

Η επέμβαση του NATO η οποία τερμάτισε τις σφαγές στην πρώην Γιουγκοσλαβία, σύμφωνα με τις αυθαιρεσίες του Χριστόδουλου ήταν «θρησκευτικός πόλεμος» των «κατ' όνομα χριστιανών της Δύσης», που «προστάτευαν τους μουσουλμάνους», εναντίον των ορθοδόξων! Την πρώτη κιόλας εβδομάδα των βομβαρδισμών απέστειλε στο Βελιγράδι τριμελή αντιπροσωπεία ιεραρχών για να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους, ενώ σε όλο το διάστημα της επέμβασης του NATO η ελλαδική Εκκλησία εξέφραζε με λόγους και έργα (συνεχείς αποστολές) την αμέριστη συμπαραστάσή της στους «ομοδόξους αδελφούς μας»⁸. Με αφορμή την πρώτη αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας, «βοήθειας χωρίς διακρίσεις»⁹, κατήγγειλε την προσπάθεια «των ισχυρών της Γης να δημιουργήσουν Νέα Τάξη πραγμάτων στα Βαλκάνια» ως διεθνή συνωμοσία

8. Σε άρθρο του ο Χριστόδουλος έγραφε: «Παράλληλα η αποστολή στο Βελιγράδι την πρώτη κιόλας εβδομάδα των βομβαρδισμών τριμελούς αντιπροσωπείας Ελλήνων Ιεραρχών υπεγράμμισε την αταλάντευτη προσήλωσή μας στην ειρήνη και στην αλληλεγγύη μεταξύ των λαών μας» (Το Βήμα, 9.5.1999).

9. Ενώ η Εκκλησία μιλούσε για «βοήθεια χωρίς διακρίσεις», στις 5.5.1999 παραδέχθηκε σε ανακοίνωσή της: «Αυτή η βοήθεια παρέχεται σε μεγαλύτερο ποσοστό προς τους Σέρβους, επειδή ο σερβικός λαός έχει εγκαταλειφθεί από τους διεθνείς ανθρωπιστικούς οργανισμούς και στερείται σήμερα και των στοιχειωδών μέσων υγείας και διαβίωσης».

στην οποία πρωτοστατούν οι Αμερικανοί προωθώντας «*άνομα και ωμά συμφέροντα στα Βαλκάνια*» και με τη γενναιοότητα που τον διακρίνει ζητούσε να προφυλάξουμε το πολύτιμο ελληνορθόδοξο τομάρι: «*Πίσω από αυτές όλοι γνωρίζουν τι κρύβεται. Οι επιχειρήσεις αυτές αποδεικνύουν ότι υπάρχουν σχέδια για την επέκταση της πυρκαγιάς στα Βαλκάνια. Όμως εμείς οι Έλληνες δεν πρέπει να εμπλακούμε*». Ζήτησε τον τερματισμό των επιχειρήσεων του NATO: «*Επιτέλους, ας σταματήσουν αυτές οι κινήσεις που οδηγούν σε αδιέξοδο. Τουλάχιστον, ας εσέβοντο το Πάσχα. Δεν το έκαναν, και αυτό θα αποτελεί στίγμα αιώνιο εναντίον τους*» (14.4.1999).

Ο Αγιατολάχ Αθηνών σε κάθε ευκαιρία μιλούσε για το μίσος των καθολικών και του NATO εναντίον των ορθοδόξων, καταδίκαζε τις αμερικανικές κινήσεις σαν «*έργο του Διαβόλου*» ενάντια σε έναν «*ευλαβικό και θεοφοβούμενο λαό*», χωρίς βεβαίως να κάνει λόγο για τις σφαγές και διώξεις αμάχων που είχαν πραγματοποιήσει οι «*ευλαβείς*» ορθόδοξοι Σέρβοι. Κι ενώ καθύβριζε τη Δύση για τα «*εγκλήματα της*» και την «*εθνοκάθαρση εις βάρος των Σέρβων*», ταυτόχρονα εγκωμίαζε τον ανθρωπισμό των ελληνορθοδόξων που δήθεν σέβονται τους αλλόθρησκους. Αλλά επισκεπτόμενος την Αλεξανδρούπολη (14.5.1999) καθησύχασε το εμπειρίστατο γένος των ελληνορθοδόξων τονίζοντας ότι καμιά ομοιότητα δεν υπάρχει ανάμεσα στο Κοσσυφοπέδιο και την ελληνική Θράκη, διότι εμείς έχουμε τη «*θαυμαστή πνευματική, φιλετική, γλωσσική, θρησκευτική και πολιτειακή ομοιογένεια*»¹⁰ που πρέπει «*να διαφυλάξουμε ως κόρην οφθαλμού*». Μίλησε για την «*απανθρωπιά [που δείχνουν οι Δυτικοί] στη Γιουγκοσλαβία, που όμοιά της μόνο στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μπορεί να βρει κανείς*», ενώ αντιθέτως εμείς οι «*ελληνορθόδοξοι «διδάσκουμε την αληθινή ανθρωπιά και πρόοδο*». Άλλωστε «*μπορεί να ανήκουμε πολιτικά στη Δύση, προερχόμαστε όμως από την Ανατολή*». Και με την «*πνευματικότητα*» που τον διακρίνει ως εκπρόσωπο της ορθόδοξης Ανατολής επιδιόταν στο γνωστό «*άθλημα*» εναντίον του προέδρου των ΗΠΑ αντλώντας από τον «*αδαπάνητο πλούτο*» της ελληνορθοδοξίας ποικίλες ύβρεις. Είναι χαρακτηριστική η φυσίωσή του όταν, σαν παγώνι φουσκωμένο, μιλούσε για τη «*χαμερπή αυταρέσκεια του κυρίου Κλίντον*» (17.5.1999).

Εκείνη την εποχή εκφράστηκε με απολύτως ολοκληρωτικό τρόπο η

10. Την ίδια και χειρότερη διατύπωση χρησιμοποίησε και στις 27.5.2001, ολοφυρόμενος ότι κινδυνεύουμε να χάσουμε την «*ευλογία*» της ομοιογένειας από τους ξένους μετανάστες και τον «*οδοστρωτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*».

εθνικιστική παράνοια στην Ελλάδα. Όλοι οι Έλληνες, εκτός ορισμένων που μετρούνται στα δάκτυλα των δύο χεριών, ήσαν λυσσωδώς εναντίον της επέμβασης του NATO και υπέρ των Σέρβων. Προπηλακίζονταν, κατασυκοφαντούνταν, φιμώνονταν οι ελάχιστοι άνθρωποι που ετόλμησαν να εκφράσουν διαφορετική άποψη, να μιλήσουν δηλαδή για την εθνοκάθαρση του Μιλόσεβιτς, να θυμίσουν την ανύπαρκτη για τον «ελληνικό κόσμο» γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα, την πολύχρονη πολιορκία του Σαράγεβο, τις θηριωδίες στο Βούκοβαρ, στο Γκόραζντε... Παρά ταύτα, ψευδόμενος ο Χριστόδουλος δημοσίευσε στο *Βήμα* (9.5.1999) άρθρο με τίτλο «Μετά την καταιγίδα», όπου προκαταβολικώς σημείωνε: «Τα πυρά που εκτοξεύθηκαν από δήθεν προοδευτικούς κονδυλοφόρους εναντίον μας επεδίωκαν να μας πτοήσουν, να μας αποκαρδιώσουν, να μας ειρωνευθούν, να μας εμφανίσουν ως κινουμένους εκτός εποχής και ως οδηγώντας σε πολιτική απομόνωση την Πατρίδα». Όλα όσα συνέβησαν στο Κόσοβο τα απέδιδε σε «σατανικό δάκτυλο» της Δύσης: «Κανένας δεν σκέφθηκε από τους επικριτές μας να ερωτήσει να μάθει για όσα δεινά έχουν υποστεί στην περιοχή του Κοσσυφοπεδίου οι Σέρβοι ορθόδοξοι που αποτελούν εκεί μειοψηφία, ούτε για τον σατανικό δάκτυλο που έδρασε τεχνηέντως στην ίδια περιοχή για να ενθαρρύνει την άσκηση βίας». Ο «σατανικός δάκτυλος» έδρασε βάσει σχεδίου: «**το ίδιο σχέδιο που τώρα εφημεύετο στο Κόσοβο είχε εφαρμοσθεί προηγουμένως στη Βοσνία**». Πάντα εις βάρος των «αδελφών μας Σέρβων». Ιδού ο απολογισμός της ΝΑΤΟϊκής επέμβασης όπως τον παρουσίαζε παραληρώντας ο Χριστόδουλος μετά τη λήξη των βομβαρδισμών, κάνοντας το άσπρο μαύρο με ψεύδη και φαντασιώσεις:

«Τώρα το σκηνικό αλλάζει. Μπαίνει σε κίνηση η διαδικασία των διαπραγματεύσεων. [] **Αυτό που ζητούσαμε από την αρχή τώρα υιοθετήθηκε από τους ισχυρούς, και η άκαμπτη θέληση του σερβικού λαού απεδείχθη ότι ενίκησε τη δύναμη των όπλων και την άδικη διάθεση των ισχυρών. Η διεθνής κοινή γνώμη άρχισε ήδη να ανακάμπτει και φωνές νηφαλιότητας ακούονται τώρα εκεί όπου πριν από λίγο κυριαρχούσαν ο παραλογισμός, η προκατάληψη και το ακατάλληλο μίσος. Εμείς οι Έλληνες δικαιούμεθα να νιώθουμε υπερήφανοι, γιατί μόνοι εμείς μπορέσαμε να συλλάβουμε με τα μυστικά αισθητήρια της συνείδησής μας τις αληθινές διαστάσεις μιας τραγωδίας που επαίζετο εν ονόματι της “ανθρωπιάς”. Και η Εκκλησία μας δικαιούται νομίζω να αισθάνεται και αυτή την ικανοποίηση της διακαίωσης. Γιατί με τις ενέργειές της εν ονόματι της αγάπης του Χριστού διασώθηκε για άλλη μια φορά η ανθρωπιά μέσα μας και γύρω μας, και γιατί οι προσευχές της και αυτές των πιστών της απέδωσαν**

καρπούς. Και έφεραν την ειρήνη». Όστε ενίκησαν οι Σέρβοι και δικαιώθηκαν οι Έλληνες και η ελληνορθόδοξη Εκκλησία!

Τα λυσσώδη αντιδυτικά κηρύγματά του θα συνεχίζονταν για τα «εγγλήματα» που διέπραξαν το ΝΑΤΟ και ο «σφαγέας» Κλίντον εις βάρος των Σέρβων. Αφού μίλησε από τη Μυτιλήνη για τις «αλησιμόνητες πατρίδες»¹¹, δακρύζοντας κατήγγειλε το ΝΑΤΟ ότι αδιαφορεί για την εθνοκάθαρση εναντίον των Σέρβων: «Οι δυνάμεις των Αλβανών που τις καθιέρωσαν ως δυνάμεις αστυνόμευσης οι Άδικοι των Εθνών και οι οποίες δυνάμεις δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά εθνοκάθαρση εναντίον των Σέρβων. Αλλά κανένας τώρα δεν μιλάει για εθνοκάθαρση». Εκεί ήταν που αμόλησε την κορόνα με χυδαία σεξιστικά υπονοούμενα: «Ε! λοιπόν, εμείς δεν είμαστε Γερμανοί ούτε Γάλλοι, ούτε πολύ περισσότερο Αγγλοι. Εμείς είμαστε άντρες, ανδροπρεπείς Έλληνες, είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί και μιλάμε αντρίκεια». Επιτέθηκε επίσης εναντίον της Ευρωπαϊκής Ένωσης που «θέλει να μας αφομοιώσει ως έθνος», ενώ χαρακτήρισε ξανά θρησκευτικό τον πόλεμο στο Κοσσυφοπέδιο. Και συμβούλευσε τους περιούσιους Έλληνες και μοναδικούς κατόχους της αλήθειας: «Τα οράματα των Ευρωπαίων δεν πρέπει να μας δελεάζουν καθώς οι Έλληνες έχουν αξία και ανώτερο πολιτισμό». Δεν παρέλειψε μάλιστα να δικαιολογήσει τις διαδηλώσεις που πραγματοποιούνταν εκείνη την εποχή καθημερινά στην Ελλάδα κατηγορώντας την Ε.Ε. ότι «κάποιοι θέλουν να τις καταργήσουν επειδή ανάλογες δεν συμβαίνουν στην Ευρώπη». Συγκεντρώσεις «που πρέπει να συνεχίσουν να πραγματοποιούνται στην Ελλάδα, επειδή δεν πραγματοποιούνται στην Ευρώπη» (20.6.1999).

Μετά τους σεισμούς του Σεπτεμβρίου 1999 κατήγγειλε την «παγκοσμιοποίηση», τον «αμερικανικό ιμπεριαλισμό», «τους ισχυρούς του κόσμου, γιατί ενώ έδειξαν ενδιαφέρον για το Κοσσυφοπέδιο το προηγούμενο διάστημα, τώρα αδιαφορούν, παρότι γνωρίζουν ότι είναι σε εξέλιξη η επιχείρηση εθνοκάθαρσης κατά των Σέρβων» και επ' ευκαιρία και τους... ιδιοκτήτες ακινήτων γιατί ανεβάζουν τις τιμές των ενοικίων (17.9.1999). Εν όψει της επίσκεψης Κλίντον στην Αθήνα τον Νοέμβριο εκείνης της χρονιάς αφιέρωσε εκπομπή από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας για να «στολίσει» τον «μακελάρη», τον «αιμοσταγή Κλίντον». Σε συνέντευξή του εξάλλου δήλωσε: «Είναι δικαίωμα

11. «Δεν υπάρχουν ξεχασμένες πατρίδες. Υπάρχουν αλησιμόνητες πατρίδες. Βλέπω εδώ δίπλα τη γη της Ιωνίας. Αυτή τη γη των πατέρων μας, αυτή τη γη που ήτανε, είναι και θα είναι πάντοτε ελληνική».

του λαού να αντιδράσει. Κατά την άποψή μου, όλοι οι Έλληνες ξέρουμε ότι η αδυναμία ή η δυστοκία στην επίλυση των εθνικών μας θεμάτων οφείλεται εν πολλοίς και στη στάση της Αμερικής¹². Είναι φυσικό οι Έλληνες να αισθάνονται κάποια πικρία και γι' αυτήν την πικρία θέλουν να διαδηλώσουν» (Τα Νέα, 20.11.1999).

Σε ομιλία του σε εκδήλωση στα γραφεία της διαβόητης παρεκκλησιαστικής οργάνωσης «Ζωή» (3.1.2000) επιτέθηκε για μια ακόμη φορά στον «μακελάρη» Κλίντον: «**Τα χέρια του στάζουν αίμα και όμως όλοι τον είδαμε τον κ. Κλίντον να προσεύχεται υπέρ της ειρήνης**». Τον κατηγόρησε για υποκρισία, όπως και τους άλλους αρχηγούς των χριστιανικών κρατών οι οποίοι «έχουν ενδυθεί τον μανδύα της θρησκευτικότητας και έχουν υπαγάγει τις αξίες που δίδαξε ο Χριστός στα άνομα συμφέροντά τους». Παρομοίασε ξανά τη Νέα Τάξη πραγμάτων με αυτή που ήθελε να επιβάλει ο Χίτλερ: «**Με τρομάζει ο όρος Νέα Τάξη. Και στην προπολεμική Γερμανία του Χίτλερ γινόταν λόγος για μια Νέα Τάξη. Βέβαια, οι συνθήκες σήμερα είναι διαφορετικές. Φοβάμαι όμως ότι αυτή η Νέα Τάξη πραγμάτων προέρχεται από μία υπερδύναμη η οποία είναι σε θέση να επιβάλει τη βία των όπλων για να απωθήσει στο περιθώριο, να εξοντώσει βιολογικά όποιον αντιδρά. Αυτή η Νέα Τάξη απειλεί την ανεξαρτησία της ανθρωπίνης σκέψης**», τόνισε. Εξέφρασε ακόμη τους φόβους του για το γεγονός ότι αυτή η Νέα Τάξη πραγμάτων φοράει τον μανδύα της «καλής θρησκευτικότητας». «**Να μην δούμε να αναβιώνουν οι συνθήκες της τότε Νέας Τάξης με αυτές της σημερινής που έχει τον μανδύα της θρησκευτικότητας, καπηλεύοντας τις αρχές του χριστιανισμού για να εξυπηρετήσουν τα άνομα συμφέροντά τους**». Χαρακτήρισε ακόμη απειλή για την ανθρωπότητα την παγκοσμιοποίηση, που γίνεται χειρότερη αφού «**πλέον υπάρχει μία δύναμη στον πλανήτη**».

Όταν Αμερικανός πρέσβης Ν. Μπερνς του εξέφρασε τη δυσαρέσκειά του για τα αντιαμερικανικά κηρύγματα, ο Χριστόδουλος του απάντησε

12. Ήταν τέτοια η βιαιότητα του ακροδεξιού λόγου του, που ο πρώην σύμβουλος του Σ. Τζούμας έγραψε: «*Το ίδιο συνέβη και με την αναφορά στον “αιμοσταγή” Αμερικανό πρόεδρο. Από την εποχή των βομβαρδισμών στο Κόσοβο, ποτέ ο Κλίντον δεν βρήκε τόσους Έλληνες πρόθυμους να πουν γι' αυτόν “ε, όχι κι έτσι”, ποτέ δεν βρήκε τόσους Έλληνες πρόθυμους να του δείξουν μια ανεκδήλωτη κατανόηση. Και όμως, με τον τρόπο που έκανε την επίθεση ο Αρχιεπίσκοπος, έκανε τον κ. Κλίντον σχεδόν συμπαθή στα μάτια της κοινής γνώμης*» (Τα Νέα, 19.7.2000). Οι επιθέσεις του εναντίον των ΗΠΑ και του προέδρου Κλίντον μόνο με τις αντίστοιχες ύβρεις και παραλογισμούς του Γιανναρά μπορούν να συγκριθούν.

ότι «εγώ μίλησα ως πνευματικός ηγέτης. Οι απόψεις μου για τη στάση της Αμερικής στο Κόσοβο σας είναι γνωστές. Εγώ δεν έκρινα τον κ. Κλίντον ως άνθρωπο αλλά ως πρόεδρο της Αμερικής», ενώ στην παρατήρηση του πρέσβη ότι οι δηλώσεις αυτές συμβάλλουν στη δημιουργία αντιαμερικανικού κλίματος απάντησε: «Δεν νομίζω ότι αυτό είναι αληθές. Αντίθετα, οι δύο λαοί είναι φίλοι και δεν φταίνε για τα λάθη των ηγετών τους. Δεν δημιουργώ αντιαμερικανικό κλίμα με κάποιες πνευματικές (sic) παρατηρήσεις» (12.1.2000). Παρ' όλο όμως που κατήγγελλε τον Αμερικανό πρόεδρο ως σφαγέα που «τα χέρια του στάζουν αίμα», όταν εκείνος επεσκέφθη την Ελλάδα δεν μπόρεσε να αντισταθεί και προκειμένου να μη χάσει τη δεξίωση και την παγκόσμια τηλεοπτική μετάδοση παραβρέθηκε στην εκδήλωση που έγινε προς τιμήν του «χασάπη των Βαλκανίων». Και τον γάμο του ελληνορθόδοξου Καραγκιόζη θα τελούσε αρκεί να είχε κάμερες. Παρά ταύτα ατύχησε τηλεοπτικώς αφού εκεί την παράσταση έκλεψε ο «αντιστασιακός» Κ. Στεφανόπουλος. Γι' αυτό ο Ζακύνθου Χρυσόστομος κατηγορήσε τον Χριστόδουλο ότι «παιζει σε πολλά ταμπλό» και ότι οι δηλώσεις του είναι υποκριτικές από τη στιγμή που παρέστη στην εκδήλωση προς τιμήν του Αμερικανού προέδρου: «Εάν ο Κλίντον έχει βάψει τα χέρια του στο αίμα, τότε αφού τον χαιρέτησε ο Αρχιεπίσκοπος τα έβαψε και αυτός. Αν είχε τέτοια άποψη για τον πρόεδρο της Αμερικής, γνώμη μου είναι ότι δεν έπρεπε να συναντηθεί μαζί του» (4.1.2000). Ο Χριστόδουλος, σταθερά στο πλευρό των σερβορθόδοξων εκδροσφαγέων και δολοφόνων της ίδιας της πρώην Γιουγκοσλαβίας, μετά από επίσκεψή του στην ελληνική ειρηνευτική δύναμη στο Κόσοβο υποστήριξε ότι «οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ επενέβησαν τάχα για να προστατεύσουν τους μουσουλμάνους και αυτό που πέτυχαν είναι να εκδιώξουν τους Σέρβους» (20.1.2001).

Οι απίθανες αυθαιρεσίες του Αγιατολάχ Αθηνών ενέπνευσαν ένα σπαρταριστό σενάριο ανάφλεξης και καταστροφής στα Βαλκάνια που δημοσίευσε το γαλλικό περιοδικό *L'Événement du jeudi* τον Απρίλιο του 1999, σύμφωνα με το οποίο, αφού γίνονται κάποιες βίαιες διαδηλώσεις Αλβανών εθνικιστών στο Κόσοβο, πραγματοποιούνται δολοφονίες στην ΠΓΔΜ με στόχο την αποσταθεροποίησή της, και τότε επεμβαίνουν οι Έλληνες εθνικιστές με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Κεραυνό που δηλώνει ότι η Μακεδονία ανήκει ιστορικά στην Ελλάδα. Την επομένη, η Εκκλησία οργανώνει μια τεράστια διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη, κατά τη διάρκεια της οποίας άγνωστοι επιτίθενται σε μεθοριακό φυλάκιο της ΠΓΔΜ. Ακολουθούν ταραχές στη Νότια Αλβανία (δηλαδή στην κατά Χριστόδουλο «αλύτρωτη» Βόρειο Ήπειρο που είναι επίσης ελληνική),

όπου σκοτώνονται δύο Αλβανοί στρατιώτες. Η Αλβανία διακόπτει τις διπλωματικές της σχέσεις με την Ελλάδα, όπου έχουν αρχίσει να οργανώνονται επιτροπές υποστήριξης προς τους Σέρβους. Ο Χριστόδουλος ζητεί και πάλι την προσάρτηση της «Μακεδονίας του Αλεξάνδρου στην Ελλάδα του Βυζαντίου» και καταγγέλλει τους Δυτικούς «εγκληματίες». Την επομένη δολοφονείται από αγνώστους ο μουφτής της Κομοτηνής. Στις 30 Μαΐου (την επομένη της επετείου αλώσεως της Πόλης) ομάδα Τούρκων καταδρομέων αποβιβάζεται στους Φούρνους. Είναι η αρχή ενός καινούργιου πολέμου, που υποκίνησαν οι κατ' όνομα χριστιανοί της Δύσης εναντίον των ορθόδοξων αδελφών Ελλήνων και Σέρβων...

Όπως ήταν φυσικό, οι ακραιφνείς ελληνορθόδοξοι πήραν στα σοβαρά το σατιρικό αυτό κείμενο ως ένα πιθανό σενάριο.